

Fredag 18 december

Nyårsfesten

Vi påminner om Röda Kapellets nyårsfest på Lilla Teatern. Så här blir programmet. Kl. 21 öppnas portarna och det röd-gröna supé-bordet står uppdukat. Även baren står redo och juniordiscover på femte våningen kör igång. Vid tiotiden inleds den första halvan av blåsorkesterns eget program. Melodierna är ryska och presenteratör är universitetslektorn i rysk litteratur Fiona Björling. En halvtimme senare är det dags för något lugnare, då Göran Fahlén läser Max Lundgrens novell "Ett kristligt byte" ur *Drömmen om Mallorca*. Röda Kapellet återkommer med ett litet önskeprogram, och politisk kommentator är här Charlotte Wikander.

Sen närmar sej klockan tolv. Baren utökar sortimentet med skummande drycker, den röd-gröna illuminationen tänds och serpentinererna hålls redo. Precis vid midnatt spelar valda delar av Kapellet "Internationalen" ute på yttertrappan, precis som i forna tider, kaffe m.m. hålls upp och snart börjar dansbandet. Lokaler ger plats för både glad samvaro och stilla samtal. Några väljer kanske att titta över till den närbelägna Boklådan som i och med tolvslaget övergår i ny regim och lär hålla öppet.

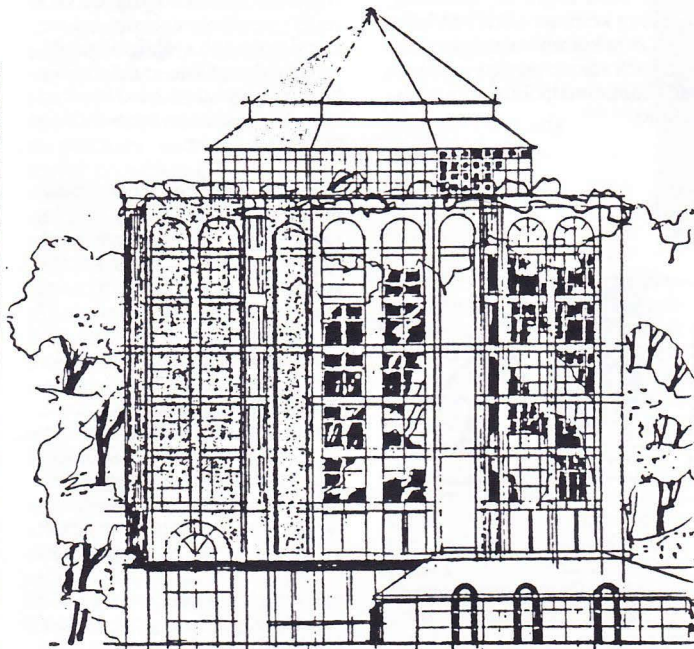
50 kr kostar maten för vuxna och 25 för barn. Förhandsanmälan till åttandagen är nödvändig, t.ex. till Hans Fäldt (250530) eller Margit Gustafson (127193). Alla andra kan dock oanmälda titta in och är mycket välkomna.

Jullov

tar VB efter detta nummer. De många helgdagarna i kombination med vänsterpartiets kongress gör att första numret 1993 inte görs förrän onsdagen den 13 januari.

På en fest häromdagen stötte vi ihop med en VB-läsare. Det var längesen, ja men hon hade bott i Afrika i tre år. Där hade hon haft tre svenska tidningar: DN:s söndagsnummer, Vi och så Veckobladet. En utmärkt och tillräcklig kombination, försäkrade hon.

Ni har väl förut pratat prenumerationen?

Det här eländet kommer vi att slippa se på Villa Sunnas tomte. Det är det första förslaget till hotellbygge, som Crafoord ville bygga. Det nu aktuella förslaget till två niovåninghus är så eteriskt ritat, att det inte går att reproducera.

Villa Sunnas öde dubbelt beseglat

Samma dag som Villa Sunna revs, skrev länsstyrelsen under beslutet som avvisar alla besvär. JM som äger tomten vill komma igång och bygga före årsskiftet – trots att bygglovets inte blir klart förrän nästa år.

Klockan nio i onsdags morse körde en stor grävmaskin in på Villa Sunnas tomt från Tornavägen, knäckte den ena grindstolpen och började omedelbart riva huset. Efter fem minuter tog man frukost. Men då hade rivningen påbörjats, utan återvändo. Inga grannars syntes till den första timmen, sen lär en Gustav Silfverstolpe ha åntratt grävmaskinen och ungefär som i Prag '68 försökt att med sin kropp hindra massakern. Tur att man inte var där och såg det makabra spektaklet...

På eftermiddagen, när förödelserna nästan var fullbordade, gick larmet: Nu skulle en lagerkrans nedläggas på den stupade byggnaden. Aktörer var sagde Silfverstolpe och några andra grannar, som dessutom ringt Sydnytt för att komma i teve. Tevefolket hade

aldrig hört talas om Villa Sunna, men så kom de också från grannkommunen Malmö. Rivningsgubbarna var inte heller lundabor, så de hade aldrig hört talas om uppståndelsen kring planärendet. Men visst tyckte de att det var synd, även om man rivit hus som varit mer synd att riva.

Senare på eftermiddagen under tecknades länsstyrelsens beslut angående den detaljplan för Villa Sunna, som Lunds kommunfullmäktige antog efter en hetsig debatt i maj med 33 röster mot 24 och åtta nedlagda. I över ett halvår har länsstyrelsen funderat på ärendet, som nu prövats ut och in och utmynnat i en text på tio sidor.

Länsstyrelsens har dels på eget bevåg begärt in planen för överprövning eftersom det kan befaras att den planerade bostadsbebyggel-

sen på grund av närheten till bensinstationen blir olämplig med hänsyn till de boendes och övrigas hälsa eller behovet av skydd mot olyckshändelser", dels också prövat ett tiotal grannars överklaganden. Landsantikvariens och Föreningen Gamla Lunds besvär prövar man dock inte. De avvisas därför att de klagande inte betraktas som berörda!

Bensinstationens närhet till de tänkta bostäderna eller tvärtom anser man i prövningen vara olämplig, men finner "vid en samlad bedömning att antagandebeslutet inte strider mot kraven på hälsa och säkerhet i sådan utsträckning" att beslutet bör upphävas. Dock finner länsstyrelsens det "angeläget att den befintliga bensinstationen avvecklas", men "genom kommunfullmäktiges undantag i planärendet har denna fråga lämnats olöst". Överprövningen var alltså ett spel för gallerierna.

De besvär som tas upp avfärdas med att länsstyrelsen finner "att detaljplanen inte innebär sådana olägenheter för de klagande" att den inte kan godtas. De klagande hade huvudsakligen vänt sig mot byggnadernas höjd och volym samt mot parkeringsplatser och befarade störningar från dessa. Några av grannarna hade också befarat att TV- och radiomottagningen kommer att störas!

En viktig punkt i beslutet rör invändningarna mot att bevaringsprogrammet åsidosats, eftersom det slår fast att *hela* Villa Sunna utgör en kulturhistoriskt värdefull byggnad. Men länsstyrelsen konstaterar att "i bevaringsprogrammet uttalar emellertid också att de kulturhistoriska intressena får vägas mot andra intressen i ett detaljplane- eller bygglovsskede". Så det så.

Nu går väl planen vidare till regeringen, och i vår mån gång kan den vinna laga kraft. Men hur kan JM få riva innan dess? Och kan de verkligen börja bygga innan de har bygglov? Rivningen förklarar en biträdande länsarkitekt med att det inte finns någon gällande plan idag, och då behöver man inte rivningslov. När det gäller schaktning kan JM tydligen få göra det utan lov och därmed ha anses påbörjat bygget före årsskiftet, trots att bygglovets kommer långt senare.

Så de gynnsamma lånevillkoren lär man kunna åtnjuta!

Thomas Schlyter

Tankar i en brytningstid

De blir fler, och våtare, för varje år, dessa julfester som arbetsplatser och korporationer ställer till med. Veckosluten räcker inte till utan vardagskvällarna in-tecknas. I ett undanskynt hörn, vid sidan av det värsta glammet, sammanstötter de ärrade kåsörerna Grr och Lucifer, och följande samtal kan avlyssnas:

Grr: Håhåjaja. Dags att summera läget. För det första måste man nog konstatera att vi lever i en brytningstid.

Lucifer: Det ligger mycket i det. Och visst, det gångna året har bjudit på både gott och ont. Det brukar det ju göra men jag tycker allt går liksom fortare nu. Det är också genuint överraskande saker som händer. Den engelska monarkin vacklar och Sydsvenskan skriver ledare som är kritiska till Barsebäck. Var ska det sluta?

Grr: Säkert med en återgång till normaltillståndet. Jag tror inte ett dugg på de vänsterpartister som säger att historiens största kris står för dörren. Du minns kanske i Kjartans Flögstads roman "Dalen Portland" hur spritningarna till en vändning börjar märkas och fortplantas i systemet. Någon i ett amerikanskt styrelserum noterar positiva tendenser på tennismarknaden, ett beslut fattas att sätta igång ytterligare en smältugn i det västnorska brukssamhället, huvudpersonen får jobb och kan köpa radio, hela bygden grips åter av hopp. Nu säljs det åter fler bilar i USA, snart är krisen glömd och Barsebäck förklaras vara säkrare än nånsin. Det finns mycket att lära av den ekonomiska historien, och den nye profesom Lennart Schön tycks göra goda extrainkomster på det förhållandet just nu, vilket kanske kan behövas efter det dyra villaköpet på Galjevången.

Lucifer: Jo, det finns ju alltid en marknad för lättfattliga modeller om historiens evigt cykliska förlopp där allt går igen. Den här gången var det visst fyrtio år som gällde och jag vill minnas att vi nu lugnt skulle invänta 2015 då Sverige skulle vara på topp igen. Men det finns fler varianter: vi har samtidstänkare som Odd Engström som förklarar att allt är förändrat med de nya snabba elektroniska medierna. Det låter ungefär som i äldre texter om när järnvägarna skulle slå igenom och det är lätt att skratta åt. Å andra sidan förändrade väl faktiskt järnvägarna vårt liv. Allt är både sig likt och förändras.

Grr: Ja, och läsarna förväntar sej naturligtvis att vi som historiska materialister – se Örjan Wikander på annan plats i detta nummer – ska förklara vilket som är vilket. Själv tror (vet?) jag alltså att framtidstron börjar återvända under 1993, att arbetslösheten sjunker, att bilhandeln får ett stortat uppsving. Men några av krisårens nya drag kommer säkert att leva kvar, som kommunens usla ekonomi och vänsterpartiets ansvarsfulla kommunalpolitiska linje här i Lund.

Lucifer: Ja den sista är häpnadsväckande och huvudregeln tycks vara att ju lättsinnigare de var förr, desto ansvarsfullare är de i dag. Det tycks gälla också allmänideologiskt: det är de hårdaste kommunisterna från förr som nu öppet hyllar kapitalismen. Ta Bo Hammar: jag satt i VPK Lunds styrelse sådär kring 1979 och vi kunde knappt göra ett uttalande eller sy en banderoll utan att han var över oss och skällde som en bandhund och krävde lojalitet med partiledningen och deras supresande till Östeuropa. Visst, det jag säger innebär ju att de som har mest anledning att vara självkritiska faktiskt också är det, men personligen skulle jag gärna vilja bli lämnad utanför. När jag gör dumheter föredrar jag att be om ursäkt själv, jag behöver inga valda ombud för det.

Grr: Fel! Kollektiva och representativa misstag kräver faktiskt kollektiva och representativa ursäkter. Å andra sidan är det märkvärdigt lätt hur även den bäste, dvs. man själv, glider ifrån sina gamla ideal. Det jag ångrar mest 1992 var att jag inte satt med på Stora Södergatan för att stoppa Lars Hulténs fackeltåg. Jag skändes faktiskt när jag stod på trottoaren och såg på.

Lucifer: Jag var trött och frusen och gick hem till det lugna Väster och är glad för det. Men man gör sig ju en del tankar kring de

nya generationerna av vänsterungdomar – de ser säkert oss som de mossiga gubbar vi är. Veckobladet ligger inte precis framme på bokcaféet Wapiti. Å andra sidan har vi väl en del gemensamma intressen, t.ex. skulle vi nog kunna ha ett givande åsiktsutbyte om polismästaren Sixten Månsson. Han tycks ju också vara rejält misslyckad i sitt arbete: Lund verkade ha väldigt låga siffror när det gällde andelen upplärade brott, trots hård konkurrens. Vi tycks ha en dyr och dålig polis här i landet.

Grr: Lundapolisen sitter förstås inne och vänder papper i stället för att jaga folk som cyklar på trottoarerna. Eller du såg kanske statistiken: drygt sjuhundra svenska poliser hade skadats på arbetstid under 1991, men vid närmare betraktande visade det sej att över hälften var under utövande av träning och korpiddrott, allra mest landhockey. Men det är ju roligt att lundapolisen förmår att upprätthålla lugnet åtminstone på Väster där den huserar. Annars tycker jag nog att det är alltför lugnt och insuttet väster om stambanan. Där skulle behövas nytt liv, förslagsvis genom en ordentlig satsning på bostäder i folkparken. Då slipper ett antal nya lundabor bosätta sej på någon åker betydligt längre ut, den trevliga bagaren på Trollebergsvägen får ett välbehövligt utökat kundunderlag och folkparken är det ändå ingen som egentligen bryr sej om. Arbetarrörelsen har under många år bevisat sin oförmåga att fylla den med liv, och lokalbefolkningen använder den på sin höjd som hundtoalett.

Lucifer: Du uttrycker dig grovt och okänsligt, förmodligen därför att du aldrig har bott på Väster. Folkparken är oundgänglig som grönområde. Däremot verkar Tunaparken ligga ganska oanvänd, och med gällande tomtpriser i den trakten skulle ett villaoområde där kunna bli ett välbehövligt lyft för kommunens ekonomi. Annars är det ju trygga näringsgrenar här i stan får man säga, här jobbar vimestmedsjudomar och lärdom. Om det är dåliga tider på andra håll blomstrar universitetet.

Grr: Visst, varför skulle jag bry mej om Tunaparken? Jag har ju egen trädgård. Fast oegennyttigt ställer jag upp på vänsterpartiets lokala paroll från det tidiga sjuttitalet: förtäta Professorsstaden. Jag tycker faktiskt att det är ett av de värsta utslagen av åttitalsegoismen med alla dessa "not in my backyard"-opinioner som, gärna stöttade med miljöargument, dyker upp så fort man det

ska byggas eller ändras något som är bra för det större kollektivet. Jag skulle vilja travestera Vandringssektionens paroll och säga: kör över lokalbefolkningen! Men folket i Professorsstaden kan säkert sova lugnt. Universitetet växer i dåliga tider som i goda, priset på välbelägna villor är stabilt och ingen politiker expro-

prierar marken under fötterna på en sådan påtryckningsgrupp.

Lucifer: Jag tror att läsarna skulle bli besvikna om vi inte till slut sa några ord om pågående europeiska integrationsprojekt. Jag vill minnas att du för några år sen nämnde som ett av skälen till din positiva syn på EG att du inte ville vara med på den förlorande sidan en gång till?

Grr: Det behöver jag inte heller! Ser du inte den nya tidens tecken? Precis som i fallet med ekonomin, som vi började med, är det något på gång. Jag tänker närmast på folkomröstningen i Liechtenstein som sa ja till EES: Nu kommer det en ny väg av integrationsvilja och positiv Europakänsla, och den kommer vi inte att vara oberörda av. Förresten ska jag ut och tåguffa i veckan och tar då naturligtvis en sväng om Bryssel.

Lucifer: Jag har inga speciella åsikter om Liechtenstein och deras anslutning till EES, men nog är det patetiskt om det skulle vara grunden för en tro på att folk skulle köpa Brysselkonceptet. Det här året har ju karakteriserats av stortatade folkliga uppror mot den politiska klassen och deras Europaplåner. I övrigt är jag ganska positiv till EES, det är väl bra om vi kan handla och resa och jobba lite friare, även om jag finner det motbjudande hur det manglades igenom i riksdagen. Men EES är något annat än att göra gemensam utrikes- och försvarspolitik i en ny europeisk stormakt. Klart vi ska resa och samarbeta i Europa. Ha det så gott med musslorna och råbiffen! Jag får väl försöka klara mig med skinka och grönkål.

Detta med EG-kritiken borde naturligtvis inte få stå oemotsagt, men den rödkindade luciatärnan som just nu drar iväg med Lucifer är obeveklig.

Lenin, godheten och frågan om kapitalismens avskaffande (m.m.) Ett svar till ett svar

När jag första gången skummar igenom Rolf Nilsons inlägg i Veckobladet (1992:39), slås jag av tanken att våra uppfattningar kanske, när allt kommer omkring, inte skiljer sig på något avgörande sätt. Men vid andra genomläsningen inser jag att jag hade fel. Det öppnar sig en smärre avgrund – ännu så länge inte bredare än att man med lätthet skutar över, om den goda viljan finns, men djup, mycket djup.

En större tänkare?

Rolf arbetar sig raskt genom stora delar av vänsterns aktuella problem, och jag skall försöka kommentera några av hans synpunkter i tur och ordning.

1) Rolf inleder med att förkasta Lenin till förmån för "en större tänkare, Willy Kyrklund". Ingen skugga över den senare – jag läste honom med behållning i yngre dagar – men Rolf har valt ett olyckligt exempel för att framhäva hans tankeskärpa: "De verkligt stora katastroferna ... krig, svält, förföljelse av minoriteter och självtänkare, mänsklighetens eventuella totalutrotning av mänskligheten, administreras av goda människor som understöds av goda människor som tror på en god sak och bekämpar det onda."

Det kan ju låta bestickande, och tanken är heller inte helt originell. Men är det sant? Jag satte mig med papper och penna att skriva en lista över individer som bär ansvaret för alldeles särskilt mycket lidande, död och förintelse under vårt eget århundrade och fick raskt ihop följande: Wilhelm II, Hitler, Himmler, Stalin, Tojo, Suharto, Nixon och Pol Pot. Listan skulle naturligtvis kunna utformas annorlunda, men att dessa åtta hör hemma i tätklungan torde få förneka.

Om vi nu ska acceptera den Kyrklund-Nilsonska världsbilden, skulle dessa åtta herrar framför allt ha det gemensamt att de var utpräglat "goda" människor. Jag betvivlar att det ens var den bild de hade av sig själva, jag betvivlar ännu starkare att den genomsnittlige VB-läsaren uppfattar dem så – och, uppriktigt talat, Rolf: tycker du själv att det låter övertygande?

Sammanblandning

Det är en sak, att vägen till Helvetet lär vara kantad av goda föresatser – och det kan ligga en viss sanning i det – men detta är ändå någonting helt annat. Jag misstänker att Willy Kyrklund (och Rolf) här råkat blanda samman godhet med fanatism. I så fall stämmer uttalandet bättre, men "fanatiska människor som tror på en god sak" är ingalunda

godhetens representanter. Så Willy Kyrklund i all ära, men i fråga om stringens och skärpa hade han nog haft åtskilligt att lära av Lenin.

2) Rolf tycker inte "att politiska partier skall byggas på stora utopier", inte heller "att partier skall bygga på vetenskaper utan ta vetenskapliga teorier och metoder till sin hjälp i sin analys av samhällsfenomen när så behövs". Här är vi, *mirabile dictu*, helt överens. I konsekvens med detta synsätt anser jag det vara ett klokt beslut att göra sig av med den dogmatiska, okritiska och fantasilösa pseudomarxism som predikades i Sovjetunionen (och hade pinsamt många anhängare även hos oss) – men det var utomordentligt dumt att kasta barnet med badvattnet. Tills något mer ändamålsenligt framkommit, har vi faktiskt ingenting bättre att ta till i vår "analys av samhällsfenomen" än marxismen (jfr VB 1992:3).

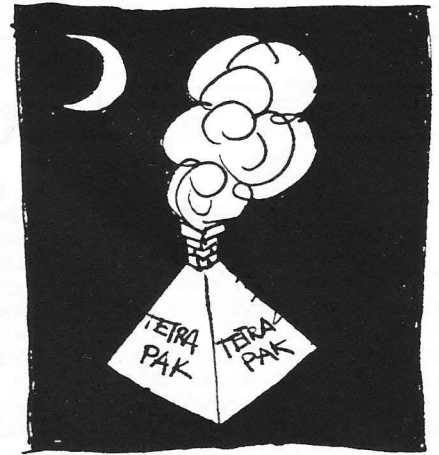
3) Jag anser det verkligen varken "originellt eller upprörande" att Rolf i specifika frågor söker och finner idégemenskap "hos socialt ansvarstagande liberaler". Sådan kan vi ibland finna t.o.m. hos moderater, och jag kan inte se något skäl att avstå från att söka stöd, varhelst det står att finna. Det är inte heller det frågan gäller, utan snarare ifall man nödvändigtvis behöver samsas inom ett och samma parti. Under rådande förhållanden är det för övrigt inte liberaler som löper den största risken att vänsterpartiet "reducerar dem till andrangs medlemmar" utan fastnär de som har oförsyntheten att fortfarande betrakta sig som kommunister.

4) Medvetet eller omedvetet ger Rolf läsaren intrycket att jag gjort gällande att man borde "skriva in i partiets målsättning att kapitalismen skall avskaffas". Det vore mig fjärran. Som Herman Schmid uttrycker saken: "Ett parti vars ledande organ ägnar sig åt omröstningar om kapitalismens avskaffande kan knappast tas på fullt allvar" (VB 1992:37).

Redan de gamla grekerna

För att klargöra min ståndpunkt: Det är i dagens värld lika realistiskt att försöka "avskaffa" kapitalismen som att avskaffa planekonomin. Någon form av statlig planering, när det gäller tillgången på fr.a. livsmedel och krigsmaterial, har varit regel åtminstone sedan 400-talet f.Kr. Inte ens de mest rabiata thatcherister torde vara beredda att rucka på detta. Å andra sidan har ett kapitalistiskt inslag förekommit inom de flesta förment socialistiska ekonomier – och jag syftar

I det gamla Egypten slet de utsugna med att bygga pyramider. Det finns fortfarande utsugna och pyramider, även om de ser annorlunda ut,

då inte främst på NEP och dylika abnormiteter utan på den "småkapitalism" utan vilken inget samhälle i längden kan fungera.

Diskussionen gäller alltså inte avskaffa kapitalismen. Det handlar om hur vi skall finna den bästa avvägningen mellan kapitalismens obestridliga dynamik och de möjligheter planekonomin erbjuder till trygghet och relativ rättvisa. Detta är det faktiska problemet för alla politiska partier världen över, och det löser vi lika lite genom att kräva att kapitalismen skall avskaffas som genom att förklara att planekonomin "leder åt helvete" (Finn Hagberg, VB 1992:34. Renskrivarens, som råkar vara FH, kommentar: När jag använder ordet "planekonomi" menar jag ett samhälle som nästan helt styrs av en central plan, som, påstår jag, alltid förutsätter en central elit, som lever i sus och dus på folkets bekostnad. Tänk bara vilket helvete det var att bygga Faraos pyramider!). Oavsett om vi vill det eller ej, har vi att leva med båda.

Naturlig litenhet

5) Rolf ser de låga röstetalen som ett tecken på att "vår kompetens och trovärdighet som politiskt parti inte har varit eller är överväldigande". Det må så vara, men som jag tidigare förklarat (fr.a. VB 1990:4) tror jag att kompetens och trovärdighet spelar en högst begränsad roll i det sammanhanget: det är ett extrempartis naturtillstånd att vara litet, med det inflytande partiet kan utöva står inte med nödvändighet i direkt relation till hur många procentenheter det lyckas uppnå i riksdagsvalet. Jag kan följaktligen inte hålla med Rolf i hans slutsats: "Därför måste vi, om vi överhuvudtaget tror på vänsterns politiska uppgift, våga pröva något nytt!". Jag tror i högsta grad på vänsterns politiska uppgift – men jag tror att den är en helt annan än att fiska röster genom

att släta ut sig till oigenkännlighet.

6) Rolf tror sig – utifrån min profession som antikhistoriker – ha anledning misstänka att jag tycker att "det var bättre förr". Uppenbarligen har Rolf en något egenartad uppfattning om vad historiker sysslar med. Minst av allt handlar det om något slags kvalitativt betygsättande av skilda historiska epoker och deras betydelse för människans utveckling.

Utsugare/utsugna

Mitt politiska jag skulle möjligen kunna roa sig med sådant, men det finns helt enkelt ingen grund för dessa svepande omdömen. Det kan naturligtvis sägas, att under ingen historisk epok så många människor har haft det så bra som idag. Men å andra sidan har aldrig så många haft det fullt så dåligt. I den meningen var det naturligtvis varken "bättre" eller "sämre" förr. Däremot kan man kanske skönja en allt tydligare uppdelning av mänskligheten i dem (vi) som haft turen att hamna rätt och dem som råkat hamna fel. I motsats till Rolf tvekar jag inte att fortfarande beskriva dessa grupper som utsugarna respektive de utsugna. Inte heller tvekar jag att se ett direkt samband mellan denna utveckling och den ohämmande kapitalismens dynamik

Att vi själva allt mer entydigt kommit att tillhöra utsugarna, gör det moraliska dilemma så mycket svårare. Och här – mer än någon annanstans – kan Rolf utläsa mitt eget alternativ, som han avslutningsvis efterlyser: ett reservationslöst ställningstagande för de utsugna mot utsugarna, vad helst det må kosta oss själva. Olyckligtvis smakar väl detta blott alltför mycket marxism och kommunism, och jag hyser inga större förhoppningar att det skall appellera till Lundavänstern, sådan som den ter sig i dag.

Örjan Wikander

VECKOBLADET. Bredgatan 28, 222 21 LUND. T 046/13. 82 13. Postgiro 1 74 59-9. Pren 120 kr per år. Ansv. utg. Monica Bondeson. Sättning och lay-out VB-red. på Tidsskriftsverkstan (Wallin & Dalholm) Fabriksg. 5. T 11 51 59 onsd. faxnr: 046/146582. e. kl 18. Manus lämnas senast onsd. kl 17 på Bredg. 28. Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsmannens egendom. Red. förbehåller sig rätten att korta insänt material. Tryck: KF-Sigma, Lund. Utges med stöd av Vänsterpartiet. Red. ansv. för innehållet.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet, (Se ovan)
NY ADRESS.....

Svar till Rolf L Nilson

Jag förstär faktiskt inte varför Rolf L Nilson låtsas tillhöra vänstern när han i var och varannan mening i nr 39 av VB försvarar kapitalismen och dess företrädare i riksdagen. Vandrigen högerut har ju varit tydlig i VBs spalter under senare år.

Nilson tycks mena att om man avsvär sig all form av socialistiskt tänkande så stiger röstsiffrorna omedelbart. Frågan är om det arbetande svenska folket är betjänt av ett nytt borgerligt alternativ som bygger på Rolf L Nilsons, Annika Åhnbergs och Bo Hammars idéer.

Låt de nuvarande borgerliga partierna försvara kapitalet. Vänstern har mera angelägna uppgifter. Leve socialismen!

Berndt Lundin

Om bussar och cyklar

Sven Delblanc är död men han hann skriva många stortartade böcker. En heter "Primavera" och tilldrar sej till stor del i Uppsala. På en busshållplats i en av dess ytterstadsdelar upplever berättaren det moderna helvetet eller åtminstone samhällets nattsida. För vilka är det som åker (stads)buss? Jo i huvudsak den sjuka, skadade, utfattiga, marginaliserade del av befolkningen som inte kör bil.

En god vän i Uppsala berättar att nu kostar där en enkel resa med stadsbussen, hur kort den än må vara, 16 kronor. Och i vår ska dessutom linjer dras in och turer glesas ut.

För tjugofem år sen var jag på ett möte i Lund med arkitekten Dick Urban Vestbro. Han presenterade en tjeckisk arkitekt som hade projekterat en idealstad där man kunde nå varje punkt på en halv timmes färd med cykel. Den rymde hela 500 000 invånare och var därmed mycket tät men av ritningarna att döma ändå behaglig, med grönska och rymliga bostäder. Hur var det möjligt? Jo arkitekten hade utelämnat bilarna och därmed breda vägar, bullerzoner och p-platser.

Nu säger Roland Andersson i ett debattinlägg att Lund är en så liten stad att man kan cykla, att det inte behövs en massa (för kommunen dyra) stadsbussar. Ja, det cyklas redan ovanligt mycket

Folkparken

Juryns beslut i tisdags om folkparksstävlingen är åt helvete.

Så kan man lugnt uttrycka det som många känner. Inte ska här väl byggas ett hundratallägenheter i ett tiotal höghus vid Papegojelyckan, och inte behövs det väl fler kyrkolokaler i Lund?

"Det arbetarrörelsen närstående" (som Sydsvenskan påpekat) HSB vann matchen mot allmännyttans LKF när det gäller att exploatera arbetarrörelsens gamla mark. Synd, eftersom LKF hade ett mycket bättre förslag.

LKF:s förslag har tidigare presenterats i VB tillsammans med de fyra andra som tävlade. Det var vägat av Fojab arkitekter att föreslå så pass lite bostäder som man gjorde, bara ett 60-tal. Och det geniala förslaget att använda folkparksbyggnaden som skola var tydligen inte "förankrat" i skolstyrelsen. Men det hade väl inte varit så lätt - där kan man inte

förankra någonting så länge Lars Andrae (s) är kvar.

Risken med en kyrka i Folkparksbyggnaden är uppenbar. Det är ju inte säkert att det blir Svenska Kyrkan, som inte tycks vara enig om att man måste lämna ifrån sig den centrala Petersgården. Istället kan det bli Livets Ord, som ju har gott om pengar och säkert skulle kunna sätta sprätt på Folkparken.

Tyvårr stöp LKF:s förslag efter mycken tvekan i juryn. Men något stöd för HSB:s förslag lär inte vänsterpartiet komma att ge. I detta läge är nog landskapsarkitektgruppen PUMA värd allt stöd för sitt förslag att slå vakt om vegetationen i Folkparken. Det har lämnats in utom tävlan och inte ens bedömts, vilket visar att tävlingen bara varit ett sätt för fastighetskontoret att söka hitta en villig exploatör, som reglerna sedan säger att man *måste* anta.

Tho

andra än den restbefolkning som Delblanc talade om.

Men visst har Roland rätt, cykling är billigt och nyttigt och bör därför stimuleras ytterligare. Politikerna kan göra mycket, men de får räkna med att komma i konflikt med starka opinioner. Det kan handla om asfalt (en oöverträffad cykelbaneläggning) på Hardebergaspåret, en cykelbana tvärs igenom Thulehem, förkörsrätt för cyklar i signalreglerade korsningar. Det handlar inte om att bygga dyra cykeltunnlar utan att sätta upp rejäla farthinder för bilarna så att cyklisterna tryggt kan ta sej över.

Men framför allt handlar det om att bygga staden tätare, mycket tätare. Bygger man ytterligare hus utanför Linero (vilket faktiskt planeras för framtiden) så blir de billösa där beroende av buss. Läger man i stället motsvarande bostäder på Villa Sunnas tomt kan invånarna lätt cykla eller promenera in till stan. De aktuella opinionsstormarna där och kring folkparken visar vilket mod politikerna måste ha för att genomföra sådana beslut.

För övrigt har Roland också rätt att det behövs bättre samordning av lokal- och länstrafik. Lyckligtvis tycks den vara på väg.

Gunnar Sandin

Juldagspremiärer & en matinéklassiker

På juldagen, 25 dec., begår Folkets Bio två premiärer som vi gärna vill rekommendera.

Kl 18.30 körs Berit Nesheims film "Frida med hjärtat i handen". Maria Kvalheim spelar huvudrollen i denna norska film som (enligt Folkets Bios program) är både rolig och underhållande och passar bra för alla mammor, tonårsdöttrar och alla andra med kärleksbekymmer. Filmen handlar om Frida, 13 år, som läser Erich Fromms bok "Kärlekens konst". Filmen är givetvis barn tillätna.

Dansar med granar

Vill du se något mer "politiskt" så vänta till kl 21 samma kväll och gå på den kanadensiska filmen "Clearcut - någon måste betala".

Graham Greene (skådespelaren från Dansar med vargar - inte författaren som aldrig fick Nobelpriset) spelar huvudrollen som den mystiske indianen Arthur. Filmen handlar om skogsskövling och är en mycket stark och våldsam berättelse om en man som tar lagen i egna händer och utkräver hämnd i sitt folks namn. Den är givetvis barnförbjuden.

En gammal goding

Söndagsmatiné är det den 27 dec., 3 och 10 jan kl 14.00 på den riktiga Tarzan (Johnny Weissmuller) i "Tarzan - djungelns son". I rollen som Jane ser du Mauren O'Sullivan. Den är givetvis ännu mer barn tillätna. Vill du försäkra dig om en plats boka på tel 046-13 10 50.

MÖTE MÖTE

KOMPOL inget möte.

RÖDA KAPELLET. Så 20.12 kl 18.45 rep på Kapellsalen, Odeum. Rep inför nyårsfesten On 30.12 kl 19. Dito på Lilla Teatern. To 31.12 kl 19 genrep på Lilla Teatern. Se vidare orkesterutskick. Gruppen "Kantänka" på Lilla Teatern tackar för vår insats i "Vägglusen"!

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg, Thomas Schlyter och Gunnar Sandin.

Tel red. onsd e 18:

046/11 51 59

Fax: 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer (13.1): Gunnar Sandin, tel 135899.

Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 138213 el. 115069

